

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.65/2011/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év február hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt **vádlt** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa 2011. május 17. napján kihirdetett Kb.IV.66/2011/3. számú ítéletét **helybenhagyja**.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a 2011. május 17. napján kihirdetett Kb.IV.66/2011/3. számú ítéletével vádlottat a Btk. 348.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt 80 napi tétel, napi tételenként 2500 Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 6.000 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet kihirdetését követően a katonai ügyész és a vádlott, valamint a védő is 3 napi gondolkodási időt tartott fenn.

Az elsőfokú ítélet ellen a katonai ügyész a vádlott terhére a napi tétel számának emelésével, magasabb összegű pénzbüntetés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a vádlott által elkövetett bűncselekmény társadalomra és a katonai szolgálati rendre való veszélyességét. Egyetértett a napi tétel összegével, azonban megítélése szerint az elsőfokú bíróság a napi tételek számát túl alacsonyan határozta meg, ezért a kiszabott pénzbüntetés nem alkalmas a Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok elérésére; nem szolgál sem generális, sem speciális prevenciót.

Az vádlott elsődlegesen a felmentése, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése iránt jelentett be fellebbezést.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.II.77/2011. számú átiratában a katonai ügyész fellebbezésében foglaltakat fenntartotta, és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést, annak napi tételei számának emelésével

súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Megítélése szerint a védelmi fellebbezés alaptalan. Kiemelte, hogy az elsőfokú katonai tanács a Be. 517. § szerinti eljárását perrendszerűen folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve felülbírálatra alkalmas tényállást állapított meg. A bizonyítékok értékelésének alapos indokát adta, kellő magyarázatát adta annak is, hogy ítélezése alapjául a vádlott érdemi védekezését miért nem fogadta el. Az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a vádlott cselekményét és vele szemben a Btk. 87. § (2) bekezdés e) pontja alapján helytállóan alkalmazott pénzbüntetést. Annak mértéke azonban álláspontja szerint eltúlzottan alacsony volt, a napi tételek száma nem igazodott a bűnösségi körülményekhez, a cselekmény tárgyi súlyához, illetve a kialakult joggyakorlathoz. Egyebekben utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 595. § (2) bekezdésének megszegésével engedélyezte a még nem jogerős pénzbüntetésre a részletfizetést.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a felmentés érdekében bejelentett fellebbezést módosítva tartotta fenn. Kiemelte, hogy az eljárás során korábban előadott védekezés nem volt helytálló. A vádlott ténybeli beismerése, a tanúvallomás és az okirati bizonyítékok alapján ugyanis a cselekmény elkövetésének ténye nem vitatható; az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy a vádlott szolgálatának teljesítése közben elaludt. Megítélése szerint azonban tévedett az elsőfokú bíróság amikor a cselekmény minősítésekor a szándékos alakzat elkövetését róta a vádlott terhére. Álláspontja szerint a vádlott a cselekményt gondatlanul követte el, erre utal az a körülmény is, hogy ruházatán nem könnyített, kényelmes fekhelyet nem keresett, és kényelméről egyéb módon sem gondoskodott. Mivel a gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés nem bűncselekmény, bűncselekmény hiányában a vádlott felmentését indítványozta. A büntetés enyhítésére vonatkozó másodlagos indítványt nem tartotta fenn.

A vádlott az utolsó szó jogán az ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Kiemelte, hogy szolgálati kötelességét mindig a legnagyobb igyekezettel látta el; a vád tárgyát képező cselekményt megelőzően és azt követően hasonló eset nem fordult elő. Utalt rá, hogy számára a büntetőeljárás megindulása már önmagában is jelentős büntetést jelentett, annak folyamatban léte miatt több előnyös beosztástól is elesett.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a büntetőeljárási szabályokat betartotta, eleget tett törvényben előírt oktatási kötelezettségének. A szükséges bizonyítást lefolytatta. Ennek keretében a tanút szabályszerűen, a szükséges terjedelemben kihallgatta. Bizonyítékként értékelte a Budapesti Rendőr-főkapitányság XVI. kerületi Rendőrkapitányságának vezetője által készített 01160-3527/2011. számú jelentést, a vádlott által írt 01160/3771/2011. számú jelentést, az F695669. számú ellenőrzési naplót, valamint a vádlott által az interneten közzétett facebook-bejegyzést. Az elsőfokú katonai tanács

ezeket a bizonyítékokat helyesen mérlegelve állapította meg a tényállást. Logikus indokát adta, hogy miért vetette el a vádlott védekezését. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékok mindenben alátámasztják az általa rögzített tényállást, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

A vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott a rendőrség hivatásos állományú tagjaként feladatát szolgálatirányító parancsnoki szolgálatban látta el, melynek során elaludt. Hirtelen elalvást eredményező valamilyen speciális betegség, (például: narcolepsia) mint különleges méltánylást érdemlő körülmény hiányában, rendes körülmények között az elalvást megelőzően az emberi szervezet a pihenés iránti igényét mindig egyértelműen jelzi. A vádlottnak, amikor a cselekvési készsége lelassulását, a koncentráló képességének és figyelmének csökkenését észlelte, kötelessége lett volna gondoskodnia önmaga éberén tartásáról. Ekkor állapotát reálisan felmérte, azonban éberségét nem igyekezett fenntartani. Azon magatartása, miszerint a székén hátradőlt, és a szemeit becsukta, ténylegesen az elalvásához vezettek, amelyet észlelt az előjárója. Az a körülmény hogy ruházatán nem könnyített és egyéb kényelmi eszközt nem vett igénybe, relevanciával nem bír. A vádlott cselekménye következményét előre látta, annak elmaradásában még könnyelműen sem bízhatott, magatartása következményébe belenyugodott. Nyilatkozataiban (jelentésében és az internetes közösségi oldalon) utalt is rá, hogy a többszörös túlmunka miatt az alvást kiérdemelte. A vádlott az elalvás tényét tehát korábban elismerte. Mindezek alapján cselekménye nem tekinthető gondatlan magatartásnak; azt a vádlott szándékosan, mégpedig a Btk. 13. § II. fordulata szerinti eshetőleges szándékkal (dolus eventualis) követte el, figyelemmel az irányadó gyakorlatra, mely a szolgálatban kötelességszegés nevesített elkövetési magatartásait szándékos cselekményként értékeli.

A védelem felmentésre irányuló fellebbezési kérelmén túlmenően a vádlottnak a büntetés enyhítése iránt bejelentett másodlagos fellebbezési kérelme sem vezetett eredményre. Nem osztotta ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla a Katonai Fellebbviteli Ügyészségnek a büntetés súlyosítása iránti indítványában foglalt álláspontját sem.

Az elsőfokú katonai tanács helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket és a Btk. 37.§-ában írt büntetési célok elérésére alkalmas jogkövetkezményt alkalmazott, amikor a vádlottat pénzbüntetésre ítélte. A vádlott cselekményének tárgyi súlyára is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 87.§ (2) bekezdésében írt enyhítő szakasz alkalmazását indokoltnak találta. A pénzbüntetés mértéke a vádlott cselekményéhez mérten arányos, a pénzbüntetés napi tételszáma igazodik cselekménye tárgyi súlyához, a napi tétel összege pedig jövedelmi viszonyaihoz, hiszen az irányadó tényállás szerint havi 200.000 Ft keresettel rendelkezik.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség helytállóan utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 595. § (2) bekezdésére tekintettel a nem jogerősen kiszabott pénzbüntetés megfizetésére tévesen engedélyezett részletfizetést.

Az előzőekre figyelemmel - mivel az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek - a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. február 29. napján

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsának ítélete jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. február 29. napján

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő